

1982

Київ

№ 22 (1136)

Ціна номера 30 коп.

ЗВИЧАЙНИЙ ФАШИЗМ

«Справді страшні злочини чинить ізраїльський агресор у Західному Бейруті, знищуючи там мирних палестинських жителів — жінок, дітей і стариків. Це такий самий геноцид щодо палестинців, який чинили гітлерівці щодо інших народів, у тому числі єврейського, під час другої світової війни».

(З послання Л. І. БРЕЖНЄВА голові Виконкому Організації визволення Палестини Я. АРАФАТУ).

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

Гітлер (Бегіну й Шарону): Поздоровляю, панове!
Ви сьогодні — це я в минулому! Хайль!

ПЕРЧЕ!

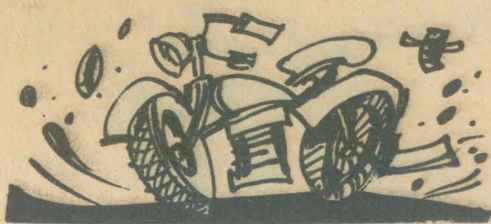
Ми, працівники міліції, звикли мати справу зі скаргами. І кожну з них намаємося оперативно розглянути та задовольнити. Але в даному разі у ролі скаргників виступаємо ми.

Скаргимося ми, Перче, на якість продукції Київського мотоциклетного заводу. У кінці березня цього року придбали ми мотоцикл МТ-10-36 для службового користування і почали на ньому їздити. Але, наїздивши 3 тисячі кілометрів (по асфальту, з обмеженням швидкості), виявили в цьому залізному коникові такий букет серйозних дефектів, що змушені були терміново повернути його на завод.

Там його відремонтували. Відремонтували так, що їде через деякий час у мотоцикла геть полетів блок двигуна. Нам нічого не залишалося робити, як знов повернути його у Київ. (Було це 1 вересня). І ось тепер сидимо і з трепетом чекаємо: в якому стні вийде утретє зі стін рідного підприємства його невідале дитя?

В. ТУПЧИЙ,
лейтенант міліції, дільничний інспектор
Ставищенського РВВС.

Київська область.

Ми уважно читаємо твою пошту і нерідко дивуємося, коли хто-небудь скаргиться, що в їхніх квартирах немає води. Уявляємо собі, яке це благо! У кімнатах сухо, за комір не капає, стеля не обвалюється, меблі не асуються, паркет не жолобиться. А ось ми, мешканці квартири № 37 в будинку № 16 по вулиці Спартак, більше року просимо начальника житлово-експлуатаційного відділу Московського райвиконкому тов. Анисимову позбавити нас води — полагодити дах і підновити квартиру сантехніку — і безрезультатно. Ні, вибачай, одного разу тов. Анисимов навіть писемно пообіцяв, що ремонт покрівлі і всього іншого буде зроблено в третьому кварталі 1982 року. Тільки користі, бачимо, з цієї «бумаги» ніякої: нею навіть щільну на даху не затушили.

Н. КУЗНЕЦОВА, Є. КАМИШОВА —
ветерани праці,
В. КУЗНЕЦОВ — інвалід праці.
м. Харків.

Ти, напевне ж, як і всі ми, дотримуєшся правил особистої гігієни, зокрема — вмиваєшся, ну, і, звісно, витираєшся після того рушником. Судячи із твого зовнішнього вигляду, в тебе це виходить зовсім непогано. А от шахтарям нашого об'єднання доводиться сутужно. По виході з лави на поверхню й обов'язкового душу витерти, фактично нічим. Правда, для цього випадку передбачено рушничок, що його випускає Славутська швейна фабрика. Але що то за рушничок?! Такий він мініатюрно-іграшковий (майже відвічі менший від замовляваного нами), що годиться хіба що для «втирання» ллялок у дошкільному закладі...

Якщо ж до цього додати, що фонди на

рушники виділяються в штуках, то можеш собі уявити, як однією такою «штукою» обходиться шахтарів-богатирів цілих піроків! Нам кажуть: «Обходьтєся тим, що дають, бо такі норми». А ми відповідаємо: «Нормами витирайтеся ви, а нам дайте нормальні рушники!» Як ти гадаєш, Перче, хто з нас правий?

А. БОЧУЛЯК та Е. ШУМИЛО,
працівники управління матеріально-технічного постачання виробничого об'єднання «Укрзахіддугілля».

м. Червоноград
Львівської області.

Мешканці будинку № 6
по вул. Белгородській.

м. Сарни
Ровенської області.

Примовку про сімох няньок, які не доглядали дитя, ти, звичайно, чув. А ми хочемо тобі розповісти про двох няньок. І про наш чотириповерховий будинок, що на вулиці Белгородській № 6. Раніше він був відомим і підпорядковувався пересувній механізованій колоні № 66 тресту «Поліссяводбуд». Потім пішли чутки, що його нібито перекинули під егіду Сарненського міськвиконкому. Поки здавали-передавали, будинок руйнувався-розвалювався. Після наших кількарічних ходін по інстанціях та злив скарг, якась із двох «няньок» пробувала робити ремонт; але то був не ремонт, а видимість ремонту, бо фактично нічого не полагоджено: дах як протікає, так і протікає, у під'їзді батареї полопались, то їх просто зняли й не поставили нових; у підвалах як висіла оголена електропроводка, так і висить, і туди зайти просто страшно; стіни в квартирах як були вологі, так і лишилися; каналізаційні труби як були попсовані, так і є...

Ми знову пишемо-скаржимося то одній «нянці» (начальнику ПМК-66 О. М. Ведяніну), то другій (голови міськвиконкому І. С. Кравчуку), а вони, знай, кивають одна на одну, і дитина... Чи то пак наш будинок скоро взагалі, як кажуть, віддасть божові душу.

Підкажи, Перче, будь ласка, цим «нянькам», щоб вони швидше порозумілися між собою, бо, їй-право, не знаємо вже, що робити!..

Не подумай, що на фотознімку, який ми пропонуємо твоїй увазі, наслідки необережного поводження з вогнем. Нехай не бентежать тебе чорні віконниці і відсутність дверей. Ні, це такий вигляд має вогнище культури села Кулешового, що в Позребищенському районі на Вінниччині. А з нього ти можеш зробити висновок, як палахкотить культурно-масова робота в цьому селі і які можливості для дозвілля у місцевих трудівників.

МОЛОДЬ СЕЛА.

Вінницька область.

Якщо ти коли-небудь у майбутньому навідаєшся в місто Шостку і надумаєш раптом перепочити на лавочці в тишій алеї, не раджу тобі йти в парк культури і відпочинку імені Жданова. Ні, алеї тут вистачає, не бракує і лавочок, але всі вони такі розбиті, що на них дивитися страшно, не те що присісти. Немає також на чому й погляд зупинити, щоб очі перепочили: атракціони тут або наполовину розібрані, або повністю перетворилися на металобрухт. Виходить, що від парку сама назва лишилася, а культурою та відпочинком тут і не пахне.

М. РУБАНИК.

Сумська область.

Чатусе...

Якщо в житті можна багато чого встигнути, то навіщо поспішати!

Характеристика: здібностей катма, але на все здатний.

Коли з усіма підряд заграєш, можна дозратися.

Коли з'їси пуд солі, розумієш, що життя — це цукор.

Будь-яка інструкція нудна до того часу, доки не торкнеться вас.

Чим важчий характер, тим довше з ним носяться.

Анатолій АНІСЕНКО.

Олександр ЩУРОВ.

ФРАЗИ

НЕЕКОНОМНА ЕКОНОМІКА

ФАНТАСТИКА У ШУХЛЯДІ

До чого вчені люди не додумуються! І в космос літати, і всередину атома зазірати навчилися. І кібернетичні машини винайшли, і лазер, і... Здавалось би — куди далі? А відкриття та винаходи не видно ні краю, ні кінця.

Бо талановитий вони народ, оті вчені люди! Ось вам хоч би й такий приклад навести.

Ще одинадцять років тому вчені Харківського держуніверситету вкупі з працівниками Інституту геотехнічної механіки АН УРСР запропонували Міністерству чорної металургії республіки свій незвичайний винахід. Назва розробки суха й прозаїчна: «Обладнання для запобігання коливань врівноважувачів канатів вантажопідійомних машин». А ефективність винаходу така, що хоч і премії давай.

Діло таке. На існуючому обладнанні в шахтних створах канати коливаються, як їм заманеться, частенько зашморгуються, відтак швидко зношуються, а всі механізми у стволі від того у темпі руйнуються. Ось чому рух скіпів з рудою «майна» та «віра» прискорювати не можна. Продуктивність шахт, таким чином, обмежується технічними можливостями підйомних механізмів.

А вчені взяли та й придумали, та й розробили таке обладнання, з впровадженням якого зношування канатів зменшується у сотні разів, а швидкість їх руху зростає вдвічі!

Ого! — здивувалися у Міністерстві чорної металургії УРСР. — Та це ж просто фантастика! Де ваші техніко-економічні розрахунки?

— А ось! — подають учені висновки спеціалістів Інституту гірничорудних інструментів АН УРСР. — Ось почитайте, що знавці пишуть.

А знавці не лише ознайомилися з авторськими свідченнями винахідників, а й ретельно вивчили роботу шахт Кривбасу в 1971 році. І дійшли висновку: за умови прискорення руху скіпів у створах хай не вдвічі (вчені — люди обережні), а лише на 25 відсотків, добування руди зростає і справді фантастично.

Так, якщо її добувати з горизонтів від 700 до 1000 метрів за новим методом, приміром, на шахті ім. В. І. Леніна, збільшення щорічної продуктивності підйому сировини досягне 366 тис. тонн, а на «Гігант-Глибокий» — усі 968 тисяч тонн!

Є й трохи сміливіші, але цілком реальні розрахунки. Якщо на всіх рудниках Кривбасу збільшити рух скіпів у 1,25 раза, то можна забезпечити приріст добування руди (аж дух захоплює!) на

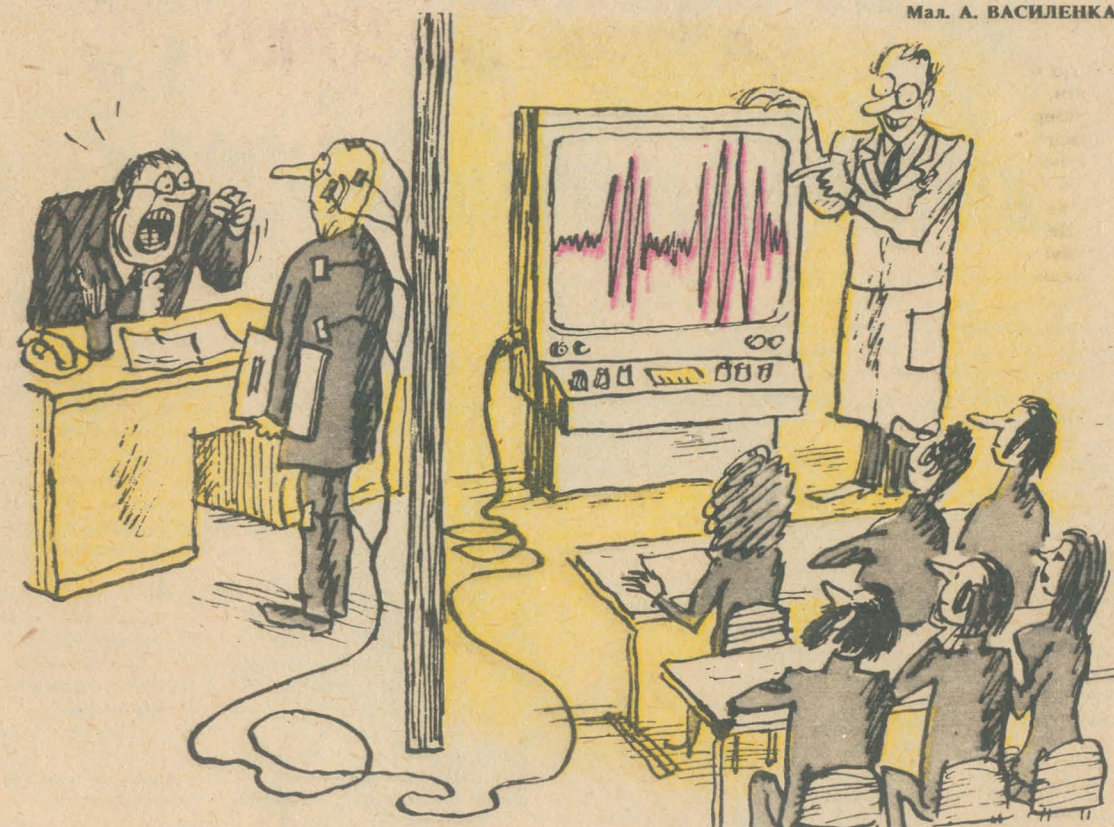
8 мільйонів 20,4 тисячі тонн на рік! На гроші це означає 47 мільйонів 138,9 тисячі додаткових карбованців. Конкретно це дорівнює введенню трьох нових рудників типу шахти ім. В. І. Леніна з річної продуктивністю близько трьох мільйонів тонн руди кожна.

Отак вчені та спеціалісти Харкова і Києва ще в 1971 році доводили металургам великі економічні вигоди від впровадження свого винаходу.

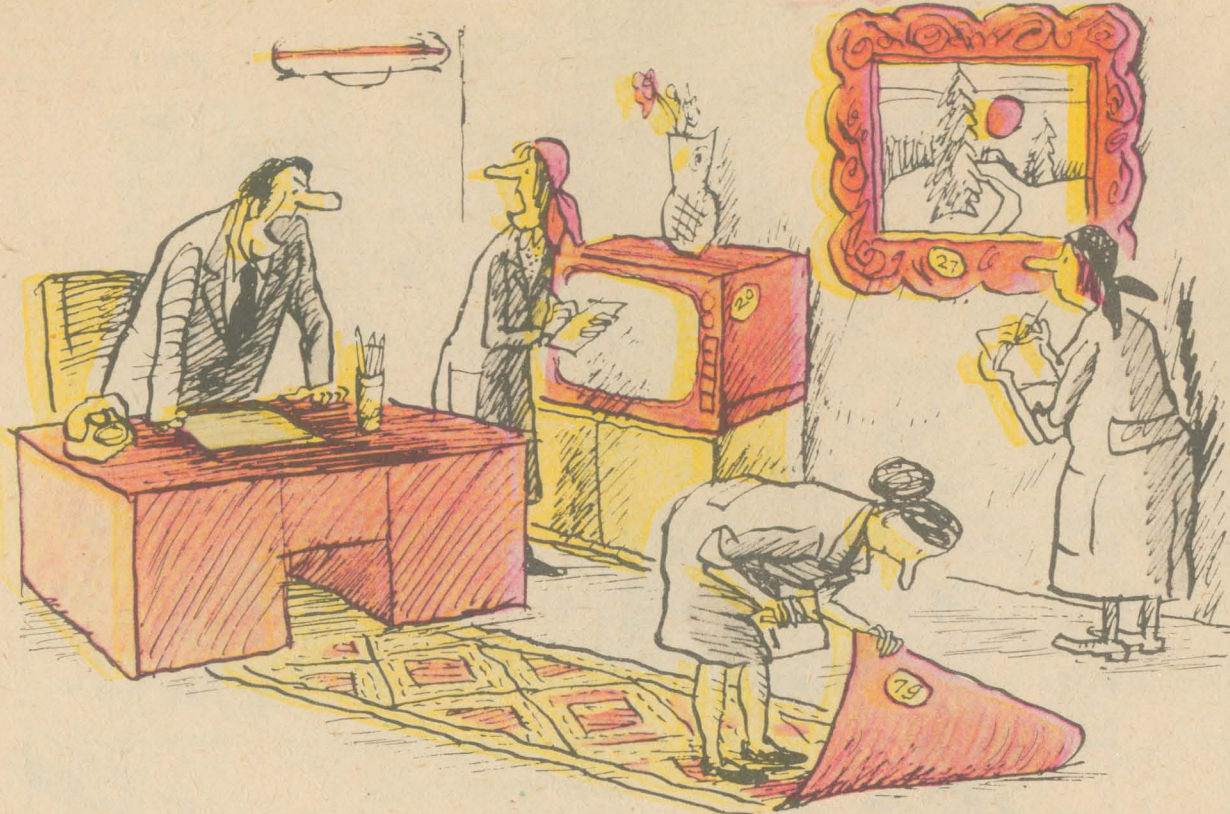
м. Харків.

К. ЛЕМЕШЕВ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— У цій установі ми маємо можливість наочно вивчати всі ознаки передінфарктного стану.

— Що ви робите в моєму кабінеті?
— Проводимо інвентаризацію майна червоного кутка.

Біля будинку ПРЕСТАРИХ

Завмер, гойднувшись, лімузин,
Відкрилися дверцята.
— Вилізьте, мамо, — каже син, —
Та будемо прощатись.
Ось вам червінець я даю —
На різні витребеньки.
Тут краще буде, ніж в раю,
Без мелодрам, старенька!..
А я поїхав, бо — діла.
Авто загуркотіло...
Старенька руки простягла
Й, зітхнувши, опустила.

Микола СЛЮЗКО.

Якось відомий поет, неабиякий дотепник, зауважив: «Радіо — це чудове відкриття: один рух руки — і... нічого не чути».

Такий жартик може собі дозволити людина, котра, скажімо, їде в поїзді, хоче почитати або поспати, а гучномовець у купе зранку до вечора настирливо й безперервно шкварить минулорічні шлягери, чергуючи їх з корисними агропорадами. І ось один поворот ручки — і маєш повне «ша!»

Однак автори листів, схоже, вважають це бідною. У цьому їх переконує й те, що радіомовчання, як і належить біді, приходить знезацька, немов той грім серед ясного неба. Щоправда, про застрашній грім інколи попереджають метеорологи. Про наступну ж мовчанку радіо, про термін того мовчання, як правило, не попереджають. Як і не пояснюють причин цього не зовсім природного явища.

Через те екс-радіослухачі в листах намагаються

І кременчуцький завод Міністерства зв'язку УРСР погано поставляє кронштейни (а коли й поставляє, то часто-густо некомплектні). І електрики нерідко підводять, затягують ремонт електроліній, якими користуються радіофікатори. І так далі. Однак, коли ми побували в уже згаданому селі Вишні на Львівщині, то спільно дійшли висновку, що за всіх цих причин розтягнути радіоперерву аж на два роки все-таки підстав не було. Але це принагідно.

Мене особисто порадувало (і наших авторів, гадаю, також має порадувати) те, що причини все-таки є. Бо це стверджує давню філософську істину: кожен наслідок обов'язково має свою причину. Схвилювало дещо інше. Коли я ознайомив Л. І. Фур з листом вишнівських колгоспників, то Любов Іванівна із знанням справи спокійно поінформувала:

— Так, у нас в області в середньому щороку не працює десь чотири тисячі радіоточок. З певним коливанням у той чи інший бік.

Повідомила, повторюю, з професійним спокоєм, як той лікар інфекційної лікарні, котрий констатував: «Протягом багатьох років встановлено: середня щоденна температура кожного хворого в нашій лікарні тримається на рівні тридцяти восьми і двох десятків градусів».

Та може, подумав я собі, й справді для паніки нема підстав. Адже на Львівщині встановлено 395 тисяч радіоточок. Що серед такої маси складають чотири тисячі? Якийсь один процент! Дурниця! Зате дев'яносто дев'ять процентів регулярно віщають. Як бачите, і тут варто лише справу перевести в проценти — і воно відразу якось заспокоює. Якщо не радіослухачів, то, принаймні, зв'язківців.

Та якщо провести зворотню операцію, тобто перевести той процент у реальну кількість мовчазних радіоточок у масштабі республіки, то цифра вийде досить статечною, переконливою. Настільки переконливою, що має викликати здорову стурбованість, котра завжди спонукає до активних дій. До дій, а не до активного вишукування причин і ще активнішого посилення на них.

А коли об'єктивні умови справді вимагають відключення на якийсь час певної кількості радіоточок, то про це слід своєчасно й широко сповіщати абонентів — по радіо, в пресі, безпосередньо через поштарів, які збирають абонентну плату, через monterів. І обов'язково точно повідомляти, на який термін робиться радіоперерва. Сповіщати, а не відмовчуватись.

Бо мовчання взагалі (і радіомовчання зокрема) як ми переконались, — далеко не в усіх випадках золотом.

О. КРУКОВЕЦЬ.

Але уявімо собі іншу ситуацію. Людина, яка живе в сучасному, цивілізованому, суцільно радіофікованому селі, прокидається на світанку й за звичкою бажає послухати, що воно діється в Сальвадорі чи в Лівані, повертає ручку домашнього репродуктора — і раптом з радіовуст ані пари. Динамік онімів. День мовчить, тиждень мовчить, місяць мовчить, рік мовчить. Ось такій людині вже не до жартів. Така людина сідає за стіл і починає цілком серйозно писати. Спочатку заяви, потім просьби, а далі скарги. Спочатку в районні організації, згодом — в обласні, а відтак — в республіканські. Зокрема — і в «Перець».

Отак зробили жителі сіл. Скибина-Яблуновиці й Медівки Оратівського району на Вінниччині, і жителі села Любомирки Котовського району Одеської області, і села Закружців Ізяславського району Хмельницької області, і селища Коломійцева Ічнянського району на Чернігівщині, і села Вишні Городецького району на Львівщині, і... і...

А втім, зупинимось. Бо надто довгий перелік (а в нас, на жаль, є можливість його продовжити) може призвести до протилежного результату: у відповідних і відповідальних за це діло керівників це, бува, викличе не очікувану тривогу, а, навпаки, заспокоєння: не в нас одних таке діється, не біда, мовляв.

на власний розсуд здогадатися про ці причини.

Одні вбачають причину в тім, що абонентну плату беруть наперед (у січні за весь рік), а одержавши оплату, зв'язківці вважають свій обов'язок перед радіослухачами повністю виконаним. Інші вважають, що оплату повинні збирати не поштарі, а радіомонтери, тоді їм буде соромно дивитися в очі абонентам. Одні просять розбудити зв'язківців, інші — нагадати їм про совість, треті вимагають «підказати цим алкоголікам» (так величають місцевих електро- і радіомонтерів автори з Любомирки), що людство для того й винайшло радіо, щоб воно говорило, а не мовчало.

При різному ступені емоційності, усі ці висловлювання, як бачимо, хибують на певний дилетантизм. Тому за більш кваліфікованим поясненням ми вирішили звернутися до спеціалістів. Головний інженер Львівського обласного виробничо-технічного управління зв'язку Л. І. Фур розтлумачила:

— Основні причини затяжних радіоперерв в основному такі: бракує матеріалів для ремонту, не вистачає кваліфікованих майстрів-радіомонтерів і ще — нерозпорядливість керівників на місцях.

А керівники на місці уточнили. Так, кваліфікованих майстрів бракує. Зокрема, й тому, що зарплата monterів в системі Міністерства зв'язку чомусь нижча, ніж у таких же спеціалістів інших відомств.

Куди, скажіть, подінешся від моди? Нікуди не подінешся. Вона — галера, а ти — раб натуральний. Не веслом, а гребеш — кінця-краю не видно. Міні. Максі. Нейлони. Силони... Платформа. Танкетка. Шпилька. Пальці закриті. П'ятка відкрита. Остро-ги кавалерійські...

поки що пила молоко і цілими днями гралася з дітьми. — Прибери отам за шафою, — одержував я команди. — Виведи собачку погуляти, та далеко від себе не відпускай... Заміни Рексика підстилку... Першою ознакою того, що Рекс подорослішав, стала наявність відсут-

ЖЕРТВА МОДИ

ГУМОРЕСКА

Гарнітур румунський, унітаз турецький, стільці долюдовикового періоду плюс старі віжки і витертий кобилячий підгузник пахнуть дьогтем у коридорі на стіні...

Кошмар!

А тепер ось — собакоманія. Собачечки, собачки, собаки, собацори... У цієї, дивись, на шворці — жменя шерсті і очі, а за тією он теля сунє — мордяка як телевізор. Він же з'їсть за трьох вантажників...

І моя — туди ж: «Не можеш цуценя додому принести! Он діти ростуть, любов до природи виховувати треба...» Ха! — «любов до природи...» Сусідка завела собі щось схоже на щура, тільки з лапатами вухами, — ото і вся «любов». Хоч вішайся, а давай їй цуценя...

Вже думав зловити у підворотні яке-небудь замурзане, коли сама принесла на оберемку.

— Ось, — видихнула захекано-щасливо, — вівчарку дістала. Взяла шістдесят карбованців на кофту, а тут, на щастя, воно трапилося. Ці собаки, кажуть, бувають розумніші від людей...

Я аніскільки не сумнівався.

І почалося у нашій квартирі собаче життя. Я маю на увазі не вівчарку, котра

ності моїх капців: пес пошматував їх на вермішелі.

— Їх і так давно пора було викинути на смітник, — прокоментувала цю подію дружина. — Подякуй Рексові, що матимеш нові...

Я подякував йому добрячим штурханом, коли залишилися наодинці, бо знаю, що легше дістати собаку, ніж гарні капці.

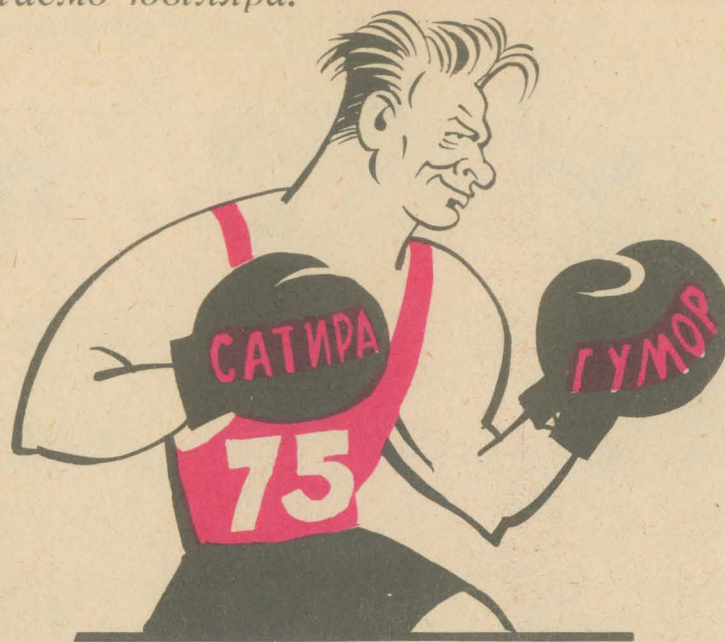
Проте незабаром я розкався у своєму ганебному вчинкові, оскільки Рекс виявився справді розумним: він витягнув із калюжі дворічного сусідського Василька.

З часом Рекс пішов далі. Викликаючи загальне жіноче захоплення, він носив з ринку господарчу сумку, вмів тримати на лапах мотки ниток, коли дружина перемотувала їх у клубки, квартиру можна було і не замикавати...

— А що я тобі казала, — не раз зухвало закидала моя. — Ці вівчарки розумніші від деяких людей.

Ще б пак! І все-таки... Все-таки мене підточував якийсь черв'ячок сумніву. Занадто розумний Рексів погляд часом аж дратував мене: того й дивись — говорити почне. Це жарти, звичайно, але щось підсвідоме я проти нього мав.

Вітаємо ювіляра!

Ветерана «Перця», письменника-гумориста Петра ЛУБЕНСЬКОГО з його першим 75-літтям.

Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА

Можливо, пригадалося, як казав мій покійний дядько: «Собаці не вір». Не знаю, звідки він таке правило взяв, але мені, тоді ще малому, воно запало у свідомість.

...А це якось приходжу додому — пізнувато дещо, десь близько дванадцяті, і трохи, звичайно, під отим самим... Відмикаю двері. А за ними, бачу, стоїть Рекс, настовбурчивши на шиї шерсть, а трохи далі, — моя. У сорочці до п'яти, наче із стародавнього Рима вискочила, а голова в бігудях — на гаїтянку скидається.

— Де був?! — древнє, як світ, і вічно свіже запитання злилося з тихим гарчанням Рекса.

— Та... на зборах — де ж іще? Потім із хлопцями зайшли на пиво...

— А шарф де? У пивному барі чи по дорозі додому посіяв?

— На роботі, мабуть, залишив...

І тут раптом починає скаженіти Рекс: м. Ровно.

гарчить, обнюхує мене, шкрябає пазурами двері — рветься надвір. Дружина — халат на себе і за собакою. А я за ними. «І чого він сказався?..»

Рекс вискакує з під'їзду, перетинає вулицю і — в будинок, що навскоси від нашого. А моя ніби щось відчула: мене за рукав і за собакою. У мене ноги наче ватяні. Але через хвилину ми вже на четвертому поверсі перед квартирою № 78. Вівчарка оскаженіло кидається на двері — і вони відчиняються. Я заплющив очі. А моя побачила високу синьооку блондинку і збоку біля неї, на вішалці, мій шарф, до якого вже тягнувся зубами Рекс...

Далі розповідати не стану: нічого цікавого. Скажу одне: правий був дядько, царство йому небесне. Собака — він і є собака...

Сергій МЕЛЬНИЧУК.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Та що ти, Мишко, зайчиська злякався?
— Еге, Лев призначив його своїм заступником.

ПРОПОЗИЦІЯ

Лев вирішив у звірів запитати: Кого ж у гай бухгалтером послати? — Дозвольте, — Лиска тут заговорила, — А що, як пошлемо Мишка-бурмила? З ним клопоту ніхто не буде мати — Всі дані вміло з лапи може ссати.

ПОРАДА

Женихові радить дядько Веремій: — Жінку, хлопче, слухай — Навпаки лиш дій... — Тут жона гукає дядькові із хати: — Принеси водиці, ледачого клятий... Чоловік схопився: — Я туди й назад. І тобі багато дам іще порад.

Борис ЧАМЛАЙ.

м. Кіровоград.

КЛУБ ГУБИТЕЛІВ ПРИРОДИ

Іх було троє. І як часто буває, у трьох одночасно виникла одна й та ж думка: «Треба випити! Треба випити! Треба випити!» Вона так настирно стукала в мозок, що ніяка чоловіча сила волі не могла її стримати.

Одноразові затишшорили по своїх кишнях, вишкіряючи все до останньої копійки.

— На випивку вистачить, на закуски — ні!

резюмував О. М. Сильянов, кілька разів пересипавши монети з однієї руки в іншу.

Неповнолітні Кожевников і Вороченко, як по команді, ще раз вивернули кишні: пусто.

— Малувато вам батьки на морозиво дають, отроки!

Отроки винувано зашморгали носами.

— Ну, нічого, щось придумаємо, — потер лоба Сильянов, і компанія зайшла до магазину з промовистою назвою «Горілчані вироби».

А за кілька хвилин з розпашілими обличчями, схожими на розпуклі жоржини, вони гасали територію Київського зоопарку, підшукуючи місце для «осушення» пляшок.

Врешті у Сильянова не витримали нерви:

— Що ми бігаємо, як ті зайці? Давайте ось тут! Зупинилися біля вольєри з написом «Верблюд гімалайський» і розкоркували пляшки.

— Багато! На цистерну випивки вистачило б, — уявив Вороченко.

— А з бегемота скільки смальцю можна натопити! — зареготав Кожевников.

— А з дикого кабана відбивних насмажити!

— А з оленятини шашликів!

Захмелілі друзи кожного представника фауни уявляли на гарячій сковорідці. Аж доки не побачили дику качку. І тут вони зрозуміли, що їхня мрія може здійснитися. Тим більше, що дика качка в зоопарку була не зовсім дикою. Бо відвідувачі часто підгодовували її хлібом, печивом... А малюта навіть шоколадні цукерки пропонували.

Одне слово, качка і крикнути не встигла, як зникла за пазухою.

...Апетит у трійці був звірячий, і вгамувати його однією качкою не вдалося. Не довго думаючи, Сильянов, Кожевников і Вороченко — знову в зоопарк. Качки — всюдибці. А благородний лебідь-кликун, наче відчувуючи лихих людей, грізно зашипів, заступаючи дорогу.

Але не зупинилися браконьєри, а точніше — злодії, перед красенем — білим лебедем. Не здригнулася рука, не стиснулося серце. Вони лише думали, як краще закусять.

І закусять... За скоєний злочин і втягнення неповнолітніх у злочинну діяльність Сильянов три роки перебуватиме у тих місцях, де, як відомо, дичину на стіл не подають, а горілку можна побачити хіба що уві сні.

М. МАЙБОЖЕНКО,

член Київського міського суду.

М. ПРУДНИК,

кор. Перця.

У селі Буланівці Павлоградського району Дніпропетровської області відбувся вечір спогадів місцевих рибалок-любителів. Учасники вечора намагалися пригадати, коли і що саме було спіймано в місцевому ставку. Ніхто нічого не зміг з упевненістю назвати, оскільки ставок уже більше восьми років без води.

Найдешевший спосіб доставки аміачної води споживачам запровадило керівництво гадяцької «Сільгоспхімії» Полтавської області (голова Г. В. Леценко). Через несправність насосної установки вона вільно витікає з баків, зливається в ручай і сама шукає собі дорогу на поля.

А в селі Черепашинці Калинівського району Вінницької області з тієї ж причини рибалки стали мисливцями. Щоправда, ставок тут без води лише три роки, проте й за такий короткий строк у бур'янових хащах, що виросли на місці ставка, розвелася чимало дичини.

РЕПОРТАЖ

Даремно хвилювалися

Газоконденсат розлився по воді і виравав усіма барвами веселки. Він так милував очі губителів природи, що вони вирішили провести на березі такого мальовничого плеса виїзне засідання клубу.

— Здається, місце вибрали вдале, — задоволено терли руки губителі, позираючи на ставок колгоспу «Червоний прапор» Нововодолазького району, де уверх червом плавала риба.

— Наша робота! — гордо заявив майстер Медведівської установи комплексної підготовки газу Харківського газопромислового управління Микола Іванович Онацький. — Гадаю, що за такі заслуги можна й позачергово прийняти до вашого клубу. Карася та коропа, знаєте, скільки тут загинуло? З урахуванням потомства — на сімдесят тисяч карбованців!

Члени клубу схвально закивали головами і знову захоплено подивилися на ставок.

— Хіба це губителі! — раптом загукали представники Харківського електромеханічного заводу — заступник головного інженера В. П. Меншиков, начальник паросилового цеху В. І. Буравель та начальник відділу матеріального постачання Г. С. Зи-

могляд, яких на цьому засіданні мали прийняти до клубу. — Ось наше підприємство забруднює стічними водами річку Немишлю вже кілька років. Для цього на території складу постійно розливаються нафтопродукти. А спитайте, де наша установка для очищення води, де станція нейтралізації? Немає! Думаєте, нам штрафами не погрожували? Погрожували! Але з нас — як з гуски вода. То кого першого треба приймати до клубу?

— Спокійно, товариші, спокійно! — грюкнувши палицею об трухляву вербу, припинив суперечку голова приймальної комісії. — Усе вирішить таємне голосування.

Голосування відбулося оперативно. І виявилось, що М. І. Онацький, В. П. Меншиков, В. І. Буравель та Г. С. Зимогляд даремно хвилювалися. Усіх їх одноголосно було прийнято до клубу губителів природи.

Репортаж вів В. СУБОТА.

Харківська область.

ПАПЕРОВА ЮШКА

Хтось колись сказав, буцїмто язик людині дано для того, щоб приховувати думки. Не зовсім точно сказано. Занадто узагальнено. Безпеліційно. Хоча, звичайно, щось у цьому є: дехто використовує мову, зокрема писемність, щоб створити видимість того, чого насправді немає.

Житель Одеси В. Д. Кислун повідомив нам, що у Ленінському районі міста, біля Нової Слобідки є водойма, яка має назву Бабичів ставок. Колись у ньому можна було навіть купатися, а нині і сама водойма, і навколишня територія перетворена на смітник.

Редакція переслала цього листа в Одеську міськраду, сподіваючись одержати конкретну відповідь, хто довів Бабичів ставок до такого стану і чи довод усе це триватиме.

З листа, надісланого нам заступником голови міськради К. М. Красниковим, випливає, що доля водойми давно вже хвилює не тільки В. Д. Кислуна. Так, адміністрація одеського сталепрокатного виробничого об'єднання імені Дзержинського свого часу письмово клопотала про те, щоб ставок і територію навколо нього віддали об'єднанню, а воно, об'єднання, буде розводити в ставку карасів та коропів, а на навколишній території створить умови для оздоровлення та відпочинку членів свого колективу. А міськрада, звичайно, охоче пішла назустріч і дозволила «через відповідні проектні організації почати розробку проектної документації на реконструкцію ставка і благоустрій приставкової зони».

Перспектива вимальовується приваблива, чи не правда? Навіть з незаплюсненими очима уявляєш собі шкварчання карасів на сковорідці, смажодову зелень мальовничих галявин, життерадісні голоси оздоровлюваних, а ніздрі лоскотує ароматні пахощі потріпаної юшки.

Проте уже наступний абзац відповіді примушує розчаровано ковтнути слину, бо всі ці пейзажно-гастрономічні красоти більш ніж гіпотетичні: поки що їде лише «доробка окремих питань по виданих технічних умовах і ведуться переговори з Одеським відділенням комплексного проектування Волгоградського інституту «Росрибколгосппроект» на розміщення замовлення в 1983 році». Вирішення питання, таким чином, ставиться у залежність від результату переговорів. Не завершаться вони підписанням прийнятого для обох сторін комюніке, сиріч угоди, — і хана Бабичевому ставку та зоні відпочинку.

Але все це — у майбутньому, і досить віддаленому, а поки що ні в кого язик не повернеться сказати, що міськрада не по-діловому відреагувала на лист. Он з яким розмахом відреагувала і яку перспективу намалювала.

У зв'язку з цим дозволимо нагадати одну досить слушну пораду: не треба боротися за чистоту, треба частіше підмітати. А ще краще — не смітити.

В. БОНДАРЕНКО.

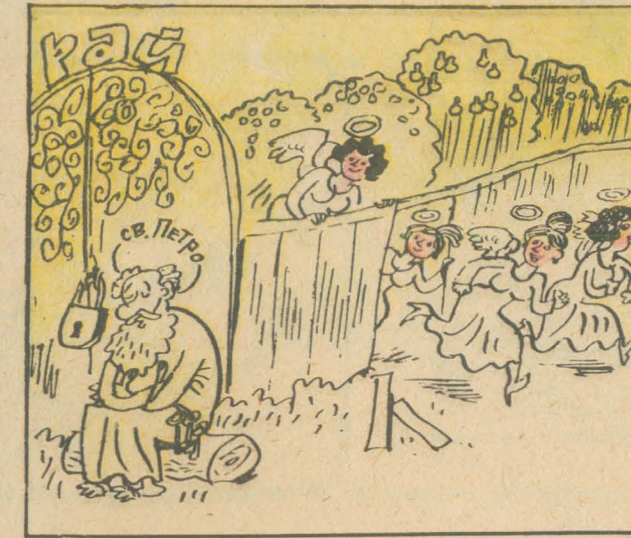
ВІД ПРАВЛІННЯ КЛУБУ ГУБИТЕЛІВ ПРИРОДИ. Зачитавши матеріали, підготовлені для цієї добірки, та проаналізувавши факти, у цих матеріалах викладені, правління одностайно прийняло поіменованих тут осіб у дійсні члени перчанського Клубу губителів природи.

— До смоли вирішили додавати трохи того борщу, що він готував у заводській їдальні.

— А це наше нововведення для зміцнення сім'ї.

До чортів на танці.

— Я б з радістю з тобою випив, але боюсь, що позбавлять тринадцятої зарплати.

— Я вас дуже прошу мене теж посадити в імпортний казан.

— Грішників багато, отже, залишились тільки відкидні місця.

Без слів.

П'ятаки всі вдома. Влас Григорович читає роман-газету, Віолета Модестівна свєтр в'яже, п'ятикласник Вітєня вчить уроки.

— Щоб виконати виробниче завдання на сто процентів, кравець повинен пошити ікс штанів... Щоб виконати виробниче завдання на сто процентів, кравець повинен пошити ікс штанів... — тужливо бубонить Вітєня.

— Навіть якщо тисячу разів повторити «штани, штани...», задача сама не вирішиться, — зауважує П'ятак-старший.

— Дорогий, я згодна, з педагогічних міркувань ти не бажаш взяти олівця в руки й допомогти дитині, — сердиться Віолета Модестівна. — Та хоч якось — наведіми питаннями — навести хлопця на правильну думку — зобов'язаний. Принаймні, поясни, що треба робити, щоб виконати план на сто процентів...

— Добре, добре, — неохоче погоджується Влас Григорович. — Розкаж... Потрібна гарна організація праці, забезпеченість відповідними матеріалами, чітке виконання затверджених графіків робіт...

— Ти невиправний! — зітхає дружина. — Запропонуй найелементарніший засіб, найлегший, найпростіший...

ГУМОРЕСКА

— Будь ласка! — згоджується П'ятак-старший. — Коректування плану. Але це хибна практика...

— У нашому випадку виробництво збітків не матиме, — заспокоює чоловіка Віолета Модестівна. — Говори!

— Будемо казати так, — трохи помовчавши, продовжує Влас Григорович. — Щоб виконати виробниче завдання на сто процентів, кравець має виготовити сто штанів, а він, з невідомих причин, виготовив п'ятдесят. Що

робити? План горить! Премія плаче! Тоді вищегаданий кравець з усіх ніг біжить у планові органи, б'є себе кулаками у груди, вигадує десятки об'єктивних причин, вимагає скоректувати свій нібито завищений план. З умовою: хай не сто, а п'ятдесят штанів відповідають ета процентам...

— Щоб виконати виробниче завдання на сто процентів, кравець повинен пошити «ікс» мінус п'ятдесят штанів, — забувонів П'ятак-молодший, утямивши батькову думку. Недовго повороживши біля задачі, повідомив. — Сто п'ятдесят процентів виходить...

— Ось бачиш, — всміхнувся Влас Григорович. — Твій заповзятий майстер ще й премію отримає за перевиконання плану.

— Тут щось не те, — збентежилась Віолета Модестівна. — А скільки штанів пошив той кравець?

— Нуль! — бадьоро доповів Вітєня.

— Скоректували! — підсумував П'ятак-старший і взяв у руки роман-газету. — Попереджав! Це хибна практика. Проценти є, а штанів нема...

Микола ВОЗІЯНОВ.

м. Харків.

ПАМ'ЯТНИК БУДЕ!

До штаб-квартири ТАП надійшов лист від жителів села Шибєно Теофіпольського району на Хмельниччині, в якому вони просять подати до компетентних організацій клопотання про присвоєння місцевій недобудованій лазні статусу пам'ятника старовини.

Провівши відповідні консультації, ТАП повідомляє, що дане прохання не може бути задоволене, позаяк згаданий об'єкт існує лише 12 років. Отже, мешканцям села слід набратися терпіння. Зі свого боку, штаб-квартира ТАП має намір за якихось п'ятдесят-шістдесят

років повернутися до цього питання і порадувати своїх подисувачів його позитивним вирішенням.

ЩЕ ОДНЕ ВІДКРИТТЯ

ЗАПОРІЗЬКА область. Ще під Новий, 1982 рік мешканців міста Оріхова було широко оповіщено про відкриття нового двоповерхового дитячого садка. Молоді батьки раділи цілий рік, аж поки не зробили самі для себе іншого відкриття: що згадане повідомлення — чистісінька «липа», оскільки будівництво дитсадка не завершене й досі.

СОЛОВЕЙ на службі

БАЙКА

Поміж птахів, як і поміж людей, усякого буває... Маєстро Соловей якось-то, у скрутку життя хвилину, свою натуру стримав солов'їну і поступив на службу до Ворон. — Ви, Соловейку, в співах — чемпіон! — йому тріщали Гави без угаву, — начувані ми всі про вашу славу!.. — Та є закон: попався до Ворон — то, хоч — не хоч, кричи Воронам в тон. І що ж? Співець наш теж почав кричати... А що робить? Він проклинав життя те, та Соловей мав п'ятеро дітей і на підході он було вже шосте: прогудувати їх не так-то просто! А між Ворон лиш не лінуйсь, кричи — то завше добрі матимеш харчі, — оце співає там тільки і тримало... Чи довго, а чи ні отак тривало, — та врешті кинув він воронячу сім'ю, щоб знову пісню завести свою

і птаству показати високе вміння. Відчув він у душі святе горіння — вона прийшла, омріяна пора! — заплющив очі й лунко крикнув: — Крра-а!..

Ой, що було!.. Притихла вся діброва, ніхто не міг промовити і слова: застигли всі, роззявивши дзьоби... А Соловейко з сорому й ганьби не знав, бідака, де подіти очі. Утік в гніздо... А там діждався ночі — та й, солов'ят покинувши малих, чкурнув світ за очі — і назавжди затих...

Співаю, поетам, діячам культури, що зроду не вдавались до халтури, а лиш мистецтву служать повсякчас, пояснюю: ця байка — не про вас!

Вас. ШУКАЙЛО.

ВЕЧОРИ СПОГАДІВ

ЧУГУІВ ХАРКІВСЬКОЇ області. (Від власкора ТАП). Рівно сім днів радував подружжя Шикових (вул. Дружби, 1-а, кв. 94) усіма барвами веселки новий телевізор «Електрон» львівського виробництва, після чого перестав діяти. А оскільки місцеве телебачення, з одного боку, не може відремонтувати його, з іншого ж — чомусь відмовляється видати талон на обмін апарата у магазині, — то безталанним власникам телевізора не лишається нічого іншого, як проводити вечори в спогадах про шас-

ливі сім днів роботи їхнього «Електрона».

НА ФІЛОСОФСЬКОМУ РІВНІ

ВІННИЦЬКА область. Усе в нашому житті взаємозв'язано. В слушності цієї філософської думки переконалися жителі села Орлівки Теплицького району. Коли у 1974 році зв'язківці встановлювали тут АТС вартістю 45 тисяч карбованців і прокладали телефонну лінію, то за одним рипом пошкодили радіолінію. Коли ж узялися ремонтувати радіолінію, пошкодили телефонну. Отож відтоді в селі ні радіо не говорить, ні телефон не діє.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Дуже полюбляли подювання голова колгоспу «Більшовик» Чорнухинського району на Полтавині Німець М. Ф. та його найліпший друг голова Постаємуківської сільради Цимбал Д. М. Це для них було справжньою насолодою. Починали вони цю справу десь надвечір. Спочатку добряче заправлялися оковитою, потім сідали на колгоспний УАЗик і мчали на поля. А там... найбраконьєрнішим способом, з-під фар, як навіжені, гасали за верпами та лосями; коли ж їх за отаким заняттям застукав мисливствоознавець Лубенського лісгоспагу В. І. Кириченко, друзяки-браконьєри накиннулися на нього з лайкою та погрозами. Про цю історію розповідалося у фейлетоні «Баталії в торішній кукурудзі» (№ 13 журналу).

Після виступу Перця завідуючий сільгоспвідділом Полтавського обкому Компартії України тов. Спича повідомив, що фейлетон було обговорено на засіданні бюро Чорнухинського райкому партії. За проявлену грубість, нетактовність, використання службової автомашини в браконьєрських цілях Німець М. Ф. оголошено догану. Рішенням сесії Постаємуківської сільради Цимбала Д. М. з посади голови сільради звільнено.

ПРИГОДА НА ВЕЧОРІ ТАНЦІВ

УСМІШКА

...Ушкварила емоційна музика: труба реве, саксофон плаче, кларнет регоче. Аж порт'єри на вікнах ходором ходять. Та сміливих нема. Засуваю руками, поправляю джинси!... Один прийомчик, другий. Веретеном крутнувся на носі, присів і тільки хотів з шиком піднести подвійний тулуб (третя ступінь труднощі у фігурістів), як із гурту вирвалася сухоребра. «Куди тобі, дитинко, змагається зі мною?» — стрельнула думка. А вона, три вершки від горшка, ближче, ближче і... замиготіла листочком спіднички.

Вона трясє стегнами, як машина на поганій дорозі.

Я — спиною, щось в стилі кінського хвицання.

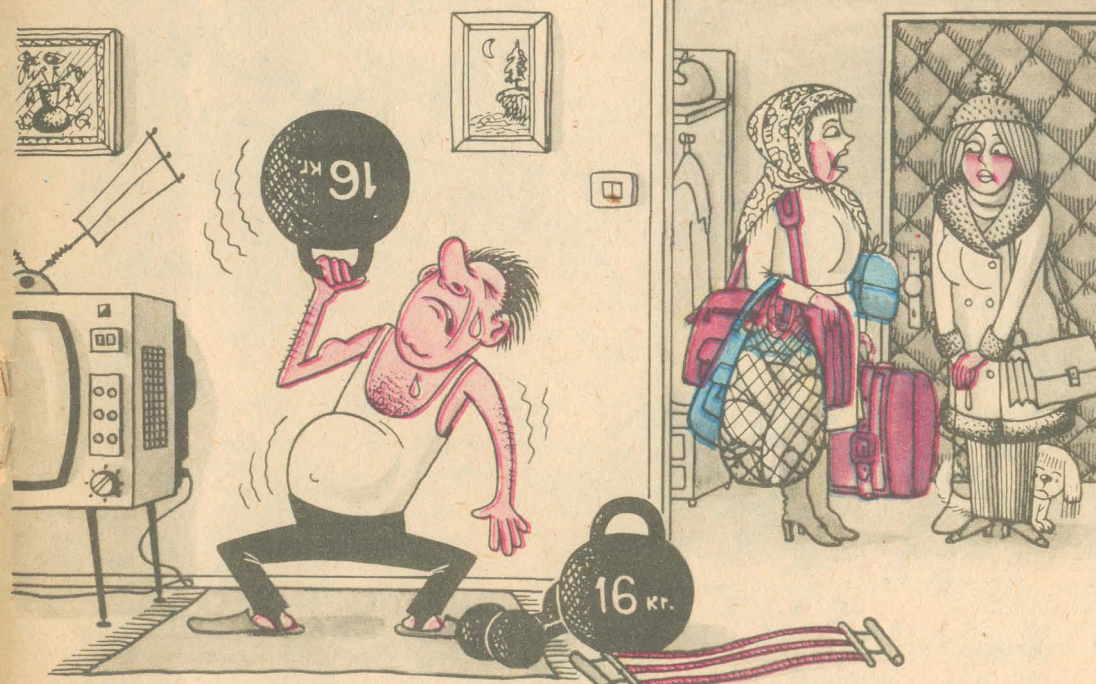
Вона викидає праву ніжку вище пояса і колесиком.

Я — ліву ногу аж до стелі. Вона демонструє африканський етюд і закидає ноженята за спину. Я — азійський, модернізований. І, заплівши ноги, шейку в космічному темпі. Вона сідає на паркет і продовжує трясітися по горизонталі. Я роблю стойку на руках і дригаюся по вертикалі. Вона падає і сіпається, як риба, викинута з води на кригу. Я продовжую дзигую, дзигую. Ті виносять. Мене виводять... дружинники. Так і не второпав: хто ж переміг?

Олександр ХОМЕНЧУК.

м. Любомль
Волинської області.

Мал. О. МОНАСТІРСЬКОГО

— Тренується... Я ж на місяць від'їжджаю у відрядження.

СЕКРЕТ УНІВЕРСАЛА

І газозварник він, і кулінар, і агроном, і токар, і дояр — Ну, прямо, на всі руки чудодій — Записано у книжці трудовій.

— Та як, та звідки в тебе такий хист? — Я, — скромно пояснив він, — футболіст...

Микола БУРЯК.

МАСШТАБНИЙ НАЧАЛЬНИК

— До чого людина ви ще несвідомо! — У жеку начальників насів на жильця, — Лиш те вас турбує, що діється вдома, А світ же великий — немає кінця! У Індії повні і зливи — страшенно! — Є жертви! Багато хто втратив житло! Ви ж через дрібницю пристали до мене: Квартиру водою у вас залило!

Борис МИРОНЕНКО.

Клопоти пана міністра

Містер Уільям Уайтлоу — міністр внутрішніх справ у теперішньому англійському уряді. У міністра внутрішніх справ, як можна догадуватися, роботи чимало. Зокрема, коли йдеться про теперішню Англію, де злочинність росте, як на дріжджах. Але найбільшого клопоту містерові У. Уайтлоу інше завдає: він, як сам каже, тепер найбільше зайнятий однією справою — його вкрай засмучує гірка доля тих англійців, чия професія, на думку пана міністра, є найнебезпечнішою в його країні. Щоб не дуже інтригувати вас, скажемо: йдеться про підлеглих містера Уайтлоу, бравих англійських «боббі», тобто поліцейських. «Якщо так піде й далі, — скаржиться міністр, — то ніхто не захоче працювати в нашій поліції».

Хто ж загрожує англійським поліціантам? Грабіжники? Вбивці чи інші карні злочинці? А от і ні, не вони, хоча цього добра в колишній «старій добрій» Англії є тепер по саму зав'язку. Поліції, як виявляється, загрожують учасники — покориємося термінологією міністра — «масових заворушень». На вулиці англійських міст виходять доведені до відчаю молоді люди. Виходять зовсім не для того, щоб помірятися силою з поліцією, а щоб заявити вголос про свої справедливі вимоги. Вимоги ці досить скромні і належать до елементарних, першочергових людських прав — робота, житло, повага людської гідності, право на освіту.

Лондонська газета «Санді таймс» — а вона, до речі, горою стоїть за

консервативний уряд М. Тетчер — змушена була визнати: «У нашій країні панує соціальна криза, небачена з часів другої світової війни». Досить буде сказати, що нині в Англії налічується 3 мільйони безробітних. Це — понад десять процентів усього працездатного населення країни! А серед тих трьох мільйонів — 600 тисяч молодих людей віком до 25 років. До безробіття додається ще й жорстока житлова криза, расизм, розгул неонацистів. Тож не диво, що «стара добра» Англія перетворилася на «молоду розгнівану» Англію — гніватися є чого і є на кого.

Але для міністра Уайтлоу молоді демонстранти, що протестують проти свого тяжкого становища, — це просто «злісні хулігани» і навіть «карні злочинці», як він і сказав у англійському парламенті. І в цій ситуації пан міністр уповіває лише на поліцейський кийок, водомети, тюремні грати і тому подібне. За його наказом поліцейські команди відповідно й поведуться із демонстрантами. Демонстранти обороняються, і тоді й справді перепадає на горіхи й підлеглим пана міністра. Навіть газета «Дейлі міррор», яка теж розпинається за консерваторів, визнає, що поліція своєю жорстокістю сама провокує демонстрантів на різні ексцеси.

Гріх було б сказати, що в Англії нема людей, які вказують, як би можна було вийти із теперішньої соціальної кризи, позбутися причин, що викликають оті «зворушення». Але уряд на це й вухом не веде. Натомість так звана нова економічна програма уряду передбачає ще й нові обмеження для трудящих, аби тільки догодити прихильникам гонки озброєнь та заподадливому сліпому слідуванню агресивним курсом Сполучених Штатів і НАТО.

Що ж до самого міністра внутрішніх справ, то містер У. Уайтлоу теж заходився зі своїми радниками та помічниками розробляти нову, свою «програму». А зветься вона отак: «Заходи по забезпеченню безпеки поліції».

Пан міністр покладає надії на захисні жилети й шоломи для поліцаїв, на нові потужні водомети, нові броньовики, нові гвинтівки й пістолети, що стріляють гумовими кулями, а до того — іще й на новий газ «сі-ес».

Хоч міністр у першу голову про поліцію дбає, але, як можете судити, дещо з отого всього і демонстрантам дістанеться. Хоча, звісно, і не те, чого вони домагаються. Зокрема, якщо не враховувати захисних жилетів та шоломів, то усе це саме їм і призначається — і оті резинові кулі, і отой же таки газ. Та й від нових водометів теж щось перепадє.

Звісно, нова «програма» міністра внутрішніх справ потребує чималих коштів. Але чи ж можна заощаджувати на таких важливих справах?! Інша річ — освіта, охорона здоров'я, витрати на створення нових робочих місць, на доступне житло. Тут можна кошти й підрізати. Що й ретельно робиться...

Відомий англійський журналіст П. Дженкінс пише, що «репресії — це єдине, чим відповідає уряд М. Тетчер на справедливі вимоги молодих (і не молодих) англійців», а містера У. Уайтлоу він же називає «міністром поліцейського кийка». При цьому П. Дженкінс цілком слушно нагадує, що кожний кийок — в тім числі й поліцейський — має, між іншим, не один, а два кінці.

Яків ВАЛАН.

Пентагонівські стратеги вирахували, що на випадок ядерної війни загине «лише» 20 мільйонів американців.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

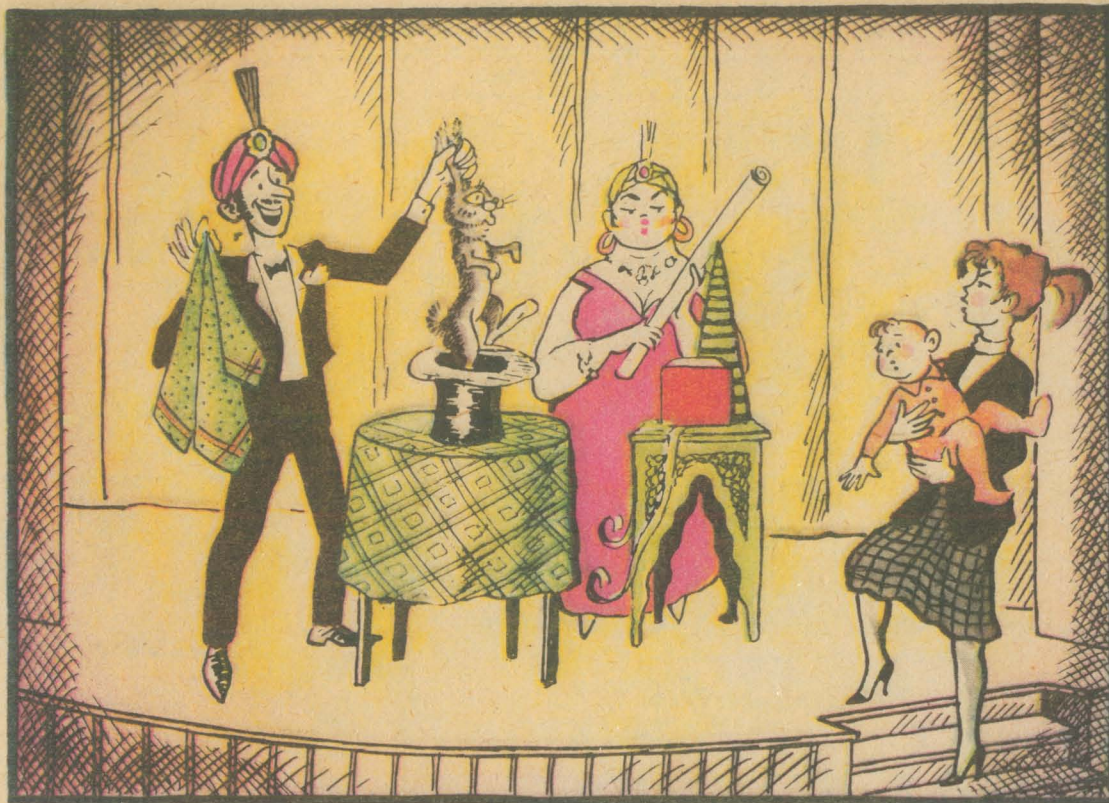
Людожерська бухгалтерія.

ДАЛИ
ПЕРЦЮ!

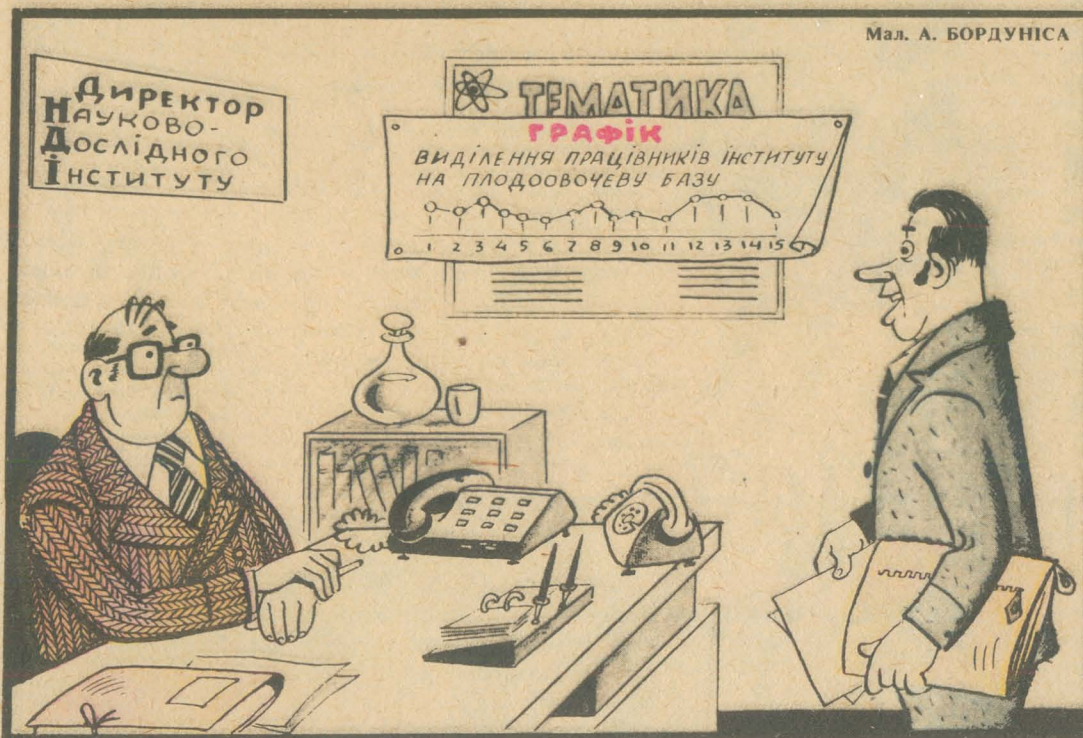
ЗА ВИПУСК БРАКУ. «Варто лише розпакувати тумби приставні виробництва Маневицького меблевого підприємства на Волині, як замість тумб тут же матимете купу будівельного матеріалу», — так характеризувалася на перчанській «Виставці ширнотреба» (№ 12) продукція маневицьких бракоробів. Експонатами виставки зацікавився Маневицький районний комітет народного контролю. Зацікавився і вжив належних заходів: зокрема, звільнено з роботи начальника ВТК згаданого підприємства В. С. Мефаника та старшого інженера В. П. Мисюру. Про це сповістив редакції голова комітету В. Я. Сірик.

ЗА БЕЗГОСПОДАРНІСТЬ. У № 15 «Перця» було вміщено замітку «Поповнення музею», в якій йшлося про грубі порушення технології виробництва на Улянівському плодоконсервному заводі (Сумська область). Секретар Білопільського райкому Компартії України тов. Л. Глушенко повідомив, що замітку обговорено на зборах комуністів і всього колективу підприємства. За грубі порушення фінансово-господарської діяльності та безгосподарність директорів заводу А. В. Черненку оголошено сувору догану з занесенням до облікової картки. Облуправління харчової промисловості звільнило його з посади. Одержали суворі догани технічний керівник заводу І. Г. Колесник та інженер-технолог Л. В. Донченко.

ЗА ЗЛОЧИННУ ХАЛАТНІСТЬ. Абиак ставився до роботи головний агроном колгоспу ім. Леніна Погребищенського району (Вінницьчина) Г. А. Туранський. З його вини, зокрема, довелося пересіяти 80 гектарів гороху, бо навесні при сівбі йому не схотілося дотримуватися належних агротехнічних норм. Через це колгоспові було завдано значних збитків. Лист про це, адресований колгоспниками Перцеві, перевірив на прохання редакції районний комітет народного контролю. Голова комітету І. К. Ільченко повідомив про вжиті заходи: Г. А. Туранського за злочинну халатність притягнуто до кримінальної відповідальності. Вироком Погребищенського районного народного суду його засуджено до одного року виправних робіт з утриманням 20 процентів заробітку в прибуток державі. Крім того, з нього стягнуто 1200 крб. на користь колгоспові.

— А няню дістати зможете?

— Ну, як працюють наші співробітники на плодовоочевій базі?
— Добре. Двоє молодших наукових працівників вже звільнилися з нашого інституту і залишилися працювати вантажниками на базі.

ЧУДЕСА В РЕШЕТІ

Питаєте, навіщо відрам нижні кінцівки? А ви не в мене, ви у Марії Андріївни П'ятницької запитайте. Але перед тим обов'язково поцікавтесь, як їй працюється. Тоді й почуєте:

— Хіба не бачите? Якби відрам ноги, щоб самі ходили...

Даруйте, я ще не представив Марії Андріївни. Так от, працює вона робітницею кормокухні радгоспу «Вирішальний» Лохвицького району на Полтавщині. Гарно працює. І фейлетон, ясна річ, не про неї.

А директором того радгоспу — Яків Харитонович Самотуга, солідна людина, кандидат сільськогосподарських наук. На запитання, як працюється йому, Яків Харитонович відповідає бадьоро, впевнено:

— Настрій бойовий, робочий!

Як бачимо, настрої у директора — прямо протилежний настроєві Марії Андріївни.

І не дивно: не Якову Харитоновичу доводиться цілу зміну орудувати згаданим відром — сотні разів зачерпнути ним з кучугури зерно, перенести наповнене відро до круподерки, висипати в неї. Не Якову Харитоновичу, а таки їй, Марії Андріївни.

Якщо на те вже пішло, то не завадило б приробити ноги і величезним ящикам-носилкам, якими двоє робочих цієї ж кормокухні вручну «транспортують» дерть до казанів для запарювання й заварювання.

А тим часом поряд, за кілька кроків од цього приміщення п'ять років стоїть без діла новозбудований радгоспівський кормоцех.

Парадокс? Безумовно.

Та ще більший парадокс у тому, що це нікого не обходить ні в районі, ні в республіканському «Укрдосліднаслідіннятресті» Міністерства сільського господарства республіки, якому радгосп підпорядкований. Не обходить. Не хвилює. Не обурює. Це при тому, що кормоцех обійшовся радгоспові у сто двадцять з гаком тисяч карбованців!

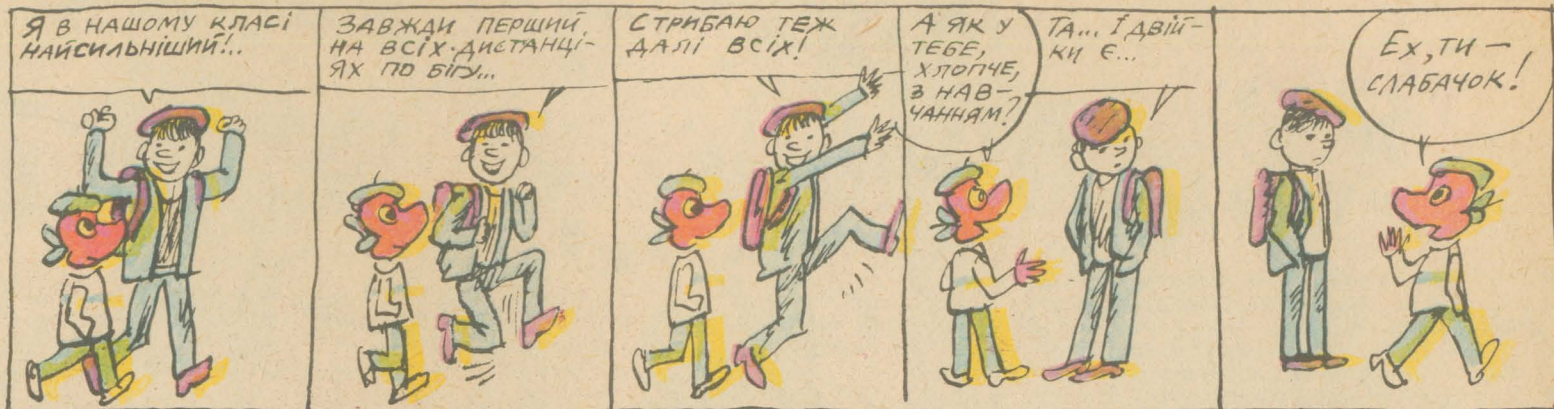
— А ми й без кормоцеху справляємось, — хвалиться директор радгоспу. — Ви бачили, як працює наша кормокухня?

Бачили, Якове Харитоновичу, бачили! Дай нам, царице небесна, такого ніколи ніде не бачити!

В. КИРИЛЕНКО,
спец. кор. Перця.

Якби
відрам
ноги!

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ПАН КОЦЬКИЙ

УКРАЇНЬСЬКА НАРОДНА КАЗКА

В одного чоловіка був кіт старий, що вже не здужав і мишей ловити. От хазяїн його взяв та й вивіз у ліс, думає: «Нащо він мені здався, тільки дурно буду годувати, — нехай дурно в лісі ходить». Покинув його, а сам поїхав. Коли це приходить до кота лисичка та й питає його:

— Що ти таке?

А він каже:

— Я — пан Коцький.

Лисичка каже:

— Будь ти мені за чоловіка, а я тобі за жінку буду.

Він і згодився. Веде його лисичка до своєї хати — так уже йому годить: уловить де курочку, то сама не їсть, а йому принесе.

От якось зайчик побачив лисичку та й каже їй:

— Лисичко-сестричко, прийду я до тебе на досвітки.

А вона йому:

— Є у мене тепер пан Коць-

кий, то він тебе розірве!

Заєць розказав за пана Коцького вовкові, ведмедеві, дику кабанові. Зійшлись вони докупі, стали думати: як би побачити пана Коцького, — та й кажуть:

— А зготуймо обід!

І взялись міркувати, кому по що йти. Вовк каже:

— Я піду по м'ясо, щоб було що в борщ.

Дикий кабан каже:

— А я піду по буряки і картоплю.

Ведмідь:

— А я меду принесу на закуску.

Заєць:

— А я капусти.

От роздобули всього, почали обід варити. Як зварили, стали радитись: кому йти кликати на обід пана Коцького.

Ведмідь каже:

— Я не підбіжу, як доведеться тікати.

Кабан:

— А я теж неповороткий.

Вовк:

— Я старий уже і трохи недобачаю.

Тільки зайчикові й приходиться.

Прибіг заєць до лисиччиної нори; коли це лисичка вибігає, дивиться, що зайчик стоїть на двох лапках біля хати, та й питає його:

— А чого ти прийшов?

Він і каже:

— Просили вовк, ведмідь, дикий кабан і я прошу, щоб ти прийшла зі своїм паном Коцьким до нас на обід!

А вона йому:

— Я з ним прийду, але ви поховайтесь, бо він вас розірве. Прибігає зайчик назад та й хвалиться:

— Ховайтесь, казала лисичка, бо він як прийде, то розірве нас!

Вони й почали ховатися: ведмідь лізе на дерево, вовк сідає за кущем, кабан заривається у хмиз, а зайчик лізе в кущ.

Коли це веде лисичка свого пана Коцького. Доводить до стола, він побачив, що на столі м'яса багато, та й каже:

— Ма-у!.. ма-у!.. ма-у!..

А ті думають:

— От, вражого батька син, ще йому мало! Це він і нас поїсть!

Ізліз пан Коцький на стіл і почав їсти, аж за ушима лящить. А як наївсь, то так і простягсь на столі. А кабан лежав близько стола у хмизі, та якось комар і вкусив за хвіст, а він так хвостом і крутнув; кіт же думав, що то миша, та туди, та кабана за хвіст! Кабан як схопиться, та навтіки! Пан Коцький злякався кабана, скочив на дерево та й подерся туди, де ведмідь сидів. Ведмідь як побачив, що кіт лізе до нього, почав вище лізти по дереву, та до такого доліз, що й дерево не здержало — так він додолу впав — гуп! — та просто на вовка, — мало не роздавив сердешного. Як схопляться вони, як дременуть, то тільки видко; а заєць і собі за ними — забіг не знає куди... А потім посходились та й кажуть:

— От, який малий, а тільки тільки нас усіх не поїв!

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

МРІЯ ЯК ФАКТОР

Скажіть, чи може справжня людина жити без мрії? Вірно — аж ніяк ні! Бо, як відомо, навіть найскромніша мрія вже окрилює людину, намагає, створює настрої і, нарешті, примушує її, переборюючи труднощі, твердо йти до своєї мети. Словом, мрія — це своєрідний стимул до життя, це віра у свій завтрашній день.

Ну, а як, приміром, бути з тими, хто живе, так би мовити, обезміряно, без почуття завтрашності? Скажемо одразу: з такими людьми слід вести рішучу боротьбу. Гадаємо, у цьому питанні дуже цінним є досвід житлово-експлуатаційної контори № 1 міста Прилук. Тут докладають чимало зусиль, щоб кожному відвідувачеві жеку прищепити бодай одну заповітну мрію.

Знадобилась якось Леоніду Сергійовичу Виштикилюку — ветеранові Великої Вітчизняної війни — одна-однісінька простенька довідочка про те, що його будинок по вулиці Гастелла, 9-а має пічне опалення. І вирішив він звернутися до своєї рідної житлово-експлуатаційної контори № 1. Відпросившись з роботи, притоптав Леонід Сергійович у години прийому в жек і вже, як мовиться, був готовий без зайвих ускладнень та клопотів одержати потрібний папірець, як працівники контори, ніби передчувши, що справу мають з людиною безтурботною, у якої вже всі мрії позаду, лаконічно зауважили:

— Приходьте взавтра...

Куди й зникла вся млявість та безтурботність тов. Виштикилюка. Натомість він увесь зібрався, підтягнувся, і в його очах з'явився вираз, котрий при бажанні можна було б розтлумачити як радісне передчуття завтрашнього дня.

Але наступного ранку, відсапуючись на порозі жеку, Леонід Сергійович знову почув:

— Для одержання довідки вам слід принести паспорти всіх членів родини. Отже, чекаємо вас узавтра...

Можете лише уявити, шановні читачі, якої нової наснаги та віри у завтрашній день набрався у ту мить тов. Виштикилюк.

Не минуло й доби, як окрилений ветеран представив у жек № 1 усі потрібні документи. Але й на цей раз йому не вдалося позбутися своєї мрії.

— З цими паспортами, — пояснили йому працівники контори, — вам треба прийти на прийом до нашого начальника.

І чого тільки не зробить людина для втілення своєї мрії в життя! Отож, укотре відпросившись з роботи, дочекався Л. С. Виштикилюк прийому в начальника жеку № 1 Анатолія Сергійовича Ярмоленка. Вислухавши прохання відвідувача дати йому довідку про пічне опалення і навіть не розкривши паспортів членів родини прохача, Анатолій Сергійович оптимістично мовив:

— Довідок, дорогий мій товаришу Виштикилюк, я не видаю. Звертайтеся до наших відповідних служб. Вони обов'язково усе зроблять. Швидко і бездоганно. До речі, взавтра у них прийомний день...

...Ах, яку чудову мрію має нині Леонід Сергійович Виштикилюк! Одну-єдину, але заповітну. Мрію про те, що колись він усе ж таки одержить довідку про оте пічне опалення.

Ю. ІЩЕНКО.

Чернігівська область.

ПІВНЕВА ОЦІНКА

— Що ж, солов'ї — також дзвінкоголосі. Та слабо розбираються у просі.

ДЛЯ ДОБРА

Змія, кусаючи, мудрує:
— Моя отрута теж лікує!

З ТОЧКИ ЗОРУ ЖУКА-ГНОЙОВИКА

— Бував і я також у небі,
Злетів би знову при потребі,
Та все там вивчено вже мною:
Немає ані крихти гною!

Василь КРАВЧУК.

м. Ізяслав
Хмельницької області.

Вибрики пегаса

«Хвалився руль, що колесо дурне,
Куди поверне руль, туди воно й веде,
Не знав же він, що колесо теж цінне,
Коли нема його — нікуди не поїдеш».

В. М-ко зі Срібнянського району
на Чернігівщині.

— Таке-таке... А ви знаєте, Волга, між іншим,
впадає в Каспійське море!

«— Нравишся мені Маруся,
Щиро я тебе кохаю.
Як з тобою одружусь,
Житимеш як Адам і Єва в раю».

Подивилась на нього Маруся,
Й сказала Миколі,
— Такого раю я боюся,
Вониж були голі».

И. С-ов із Кривого Рога.

— А нам здається, Маруся злякалася зовсім не
райського життя, а того, як неоквирно Микола
освідчився їй у коханні!

«Рано з дому поспішав —
В пивну, далі від доручень дружини,
На роботі він спав,
Бо боявся, що проспять кінець зміни».

Б. Х-ко з Вінниччини.

— Не скажемо, що це слабо, бо боїмось —
образитесь. Значно сильніше звучить у Вас оця
строфа:

«Як один мудрець довів,
На роботі, в перукарні, в черзі чи на ринку, —
Щодня, — тратять ліміт слів:
Чоловік — 25 тисяч, 30 тисяч — жінка».

— Але і про цю строфу краще помовчимо.
Щоб не перевитрачати ліміту слів.

«Соло співака Михайла
Слухала собака «Лайла». —
Той Михайлів голос стильний
Мучив нерви «Лайли» сильно
І за те тоді Михайла
Покусала сильно «Лайла».

Т. Г-овський з Луцька.

— Ех, а якби ще та Лайла розбиралася хоч
трохи в поезії!..

ОДНУ — ЖІНЦІ,
ДРУГУ — КІШЦІ

Чоловік часто ходить на рибалку,
а додому нічого не приносить.

Дружина лається:

— Хоч би кішці якогось пічкара
приніс. Теж мені риболов!
— От сьогодні піду й обов'язково
зловлю.

Пішов. Підходить до рибалок і питає:
— Ну як, клює?

— Клює.
— Мені б зловити хоча б дві штучки.
— Можна й більше...
— Та ні, мені тільки дві.
— А чому тільки дві?
— Першу жінці, щоб не дзявкала,
другу кішці, щоб не нявкала.

Повідомив І. ГАЛУШКО.

м. Полтава.

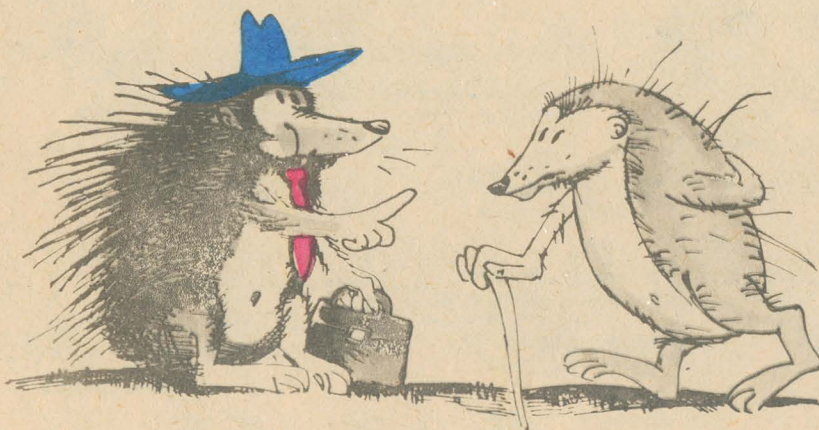
ПРОРАХУВАВСЯ

— Буде дощ, — повчає батько мало-
го Вову. — Чуєш, як ворона каркає?
— Яка ворона! То мені мама іграш-
кового соловейка купила.

Повідомив О. КИЯНИЦЯ.

м. Новосибірськ.

Мал. П. ЗЛАТАНОВА

— Ну що, від-
критикувався?

БОГ ДОПОМІГ

Було це ще тоді, коли селяни з однієї
миски їли. Насипала тітка миску каші на
двох — дочку й зятя. Полила з одного
боку маслом і поставила на стіл миску
так, щоб помащена каша була навпроти
дочки. Помітив це зять та й каже:

— Якщо я, мамо, перед вами чимось
завинив, то нехай мене бог розверне
так, як я цю миску.

І розвернув миску «мащеним» боком
до себе.

Повідомив І. ГЛАДУН.

м. Черкаси.

НАВІТЬ НЕ ЗГАДАЛИ

Троє друзів вирішили кинути пити.
Отож домовилися, що навіть у розмові
не будуть згадувати слова «горілка».

Наступного ранку почали вони, як
звичайно, ремонтувати дорогу.
Працювали мовчки аж до одинадцятої
години. Тоді один із них поглянув на
годинник і сказав:

— Ну, так що?
— Та нічого, — відповів другий.
А третій додав:
— Давайте я збігаю.

Повідомив П. ЛАВРИК.

м. Суми.

СЛОВНИЧОК- ЖАРТІВНИЧОК

ВЕЛИКОДУШНІСТЬ — літо.	МАХОВИК — диригент.
ВИКОХАНИЙ — покинутий чоловік.	НАВУШНИК — пліткар.
ГАВАНЬ — роззява.	РАКОВИНА — місцезнаходження раків.
ЕКСКУРСАНТ — випускник училища.	ТЕМНИЦЯ — ніч.
ЖИВИЦЯ — довгожителька.	

Богдан ФІГОЛЬ.

пєрє
НЕ В ГУСАКА...

«Корма окремі кормовози розвозять, але чомусь чергові спеціалісти майже нікого не притягнули до відповідальності».

При Петровській спортивній школі працює група оздоровлення. Поліпшуйте своє здоров'я у вівторок з 18 год до 20 год».

Надіслав Н. ЧИЧЕРКО.

«Пішла в райвино».
(Об'ява на кіоску «Книги»).

Надіслав Н. КОНВАЛЮК

«...Чіпка ріс у бур'яні. І тому в нього не було батька...».
(З учнівської роботи).

Надіслала І. ПРОХОРЕНКО.

«Десять років тому 10-й клас нашої школи закінчило 25 випускників. Троє із них поступило вчитися у вузи, а решта — залишились у селі і стали настоящими людьми».
(3 листів до редакції).

Надіслав М. КОСТИВ.

«Коли люди не виконують роботи, а їм оплату пишуть, тому люди балуються і потім самі ми людей розвінчуємо».

«В нас є ряд порушень трудової дисципліни, які своєю роботою впливають на зниження продуктивності тваринництва, але чомусь керівники і спеціалісти не оформляють документів».

«Якби все робили так як потрібно, то нас було б треба на половину менше».
(З протоколів).

Надіслав І. ПОПІВНЯК.

«ОГОЛОШЕННЯ
Всім бажаючим поліпшити
своє здоров'я!

ВЕСЕЛИМ ОБ'ЄКТИВОМ

Перебрали.

Фото А. СОЛОВ'Я
(Нова Каховка)У СКРУТНОМУ
СТАНОВИЩІ

Кажеш: чарку п'ю — нема біди?
Е, стривай, друже, підожди!

Вийди в поле, там, де буряки.
Хто на ньому цілий день? Жінки.

Або на дорогу поверни.
Хто асфальт розрівнює? Вони.

І на фермі тільки їхня статя;
На концертах лиш вони сидять.

Зайняли усі місця жінки!
А що ж маєм ми, чоловіки?

Лиш буфет. І то, бува, мене
Жінка звідси, наче пса, жене.

Ось тепер, друже, й посуду,
Чи з добра п'ю чарку, чи з біди?

Іван ПАВЛІХА.

м. Калуш
Івано-Франківської області.

Мал. П. ПОМАЗКОВА

— Так кого їсти будете?

● «Вічні вафлі» — так називалася замітка, вміщена у «Перці» № 11, в якій йшлося про те, що працівники Миронівської споживкооперативної на Київщині продають вафлі, строк зберігання яких давно вже минув.

Як повідомив керуючий оптовою конторкою Київської облспоживспілки І. Н. Бондарчук, за продаж продуктів з простроченим терміном зберігання завідувач магазину № 60 села Кип'ячка Кардаш В. Є. оголошено сувору догану. Залежані вафлі з продажу вилучено.

● У № 12 журналу у розділі «Перчанський телевізор» було вміщено замітку з фотозвинуваченням. У ній розповідалося, як протягом кількох років вулицю Лаврищева у місті Ужгороді через прорвані труби водопроводу постійно заливає питною водою.

Після виступу Перця секретар Ужгородського міськкому Компартії України тов. Маняк повідомив, що факти, вказані у замітці, дійсно мали місце. Нині вже закінчено будівництво нового водопроводу,

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

ведуться роботи по засипці траншей та впорядкуванню проїжджої частини вулиці.

● «Тепле місце» — під такою назвою у «Перці» № 13 було опубліковано замітку про те, що будівельники Млинівського міжколгоспбуду три роки вовтузяться і ніяк не спроможуться закінчити реконструкцію кормоцеху на фермі колгоспу «Правда».

Як повідомив головний інженер Ровенського облміжколгоспбуду Є. Х. Рагулін, виступ Перця було обговорено на зборах колективу Млинівського міжколгоспбуду. Для прискорення здачі в експлуатацію кормоцеху тут одразу ж було зосереджено необхідні матеріальні та людські ресурси. Після закінчення монтажу технологічного обладнання кормоцех у вересні введено в дію.

● У місті Боярці (Київщина) перестав курсувати автобус маршруту № 3, бо розкопали проїжджу

частину вулиці Б. Хмельницького. Про це до Перця надійшов лист.

Голова виконкому Боярської міськради М. І. Курчун повідомив редакції, що покриття вулиці вже повністю закінчено і рух автобусів відновлено.

● Мешканці села Парипси (Житомирська обл.) поскаржилися Перцеві на те, що їм погано доставляють пошту, бо немає листоноші.

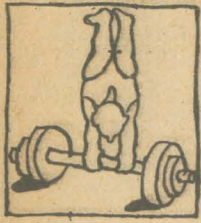
Як повідомив голова виконкому Попільнянської райради А. І. Бердичевський, листоношу призначено і кореспонденція жителям села тепер доставляється своєчасно.

● Про те, що у селі Пекарево (Чернігівщина) вже кілька місяців баня працює з переборами, писалося в одному з листів до редакції.

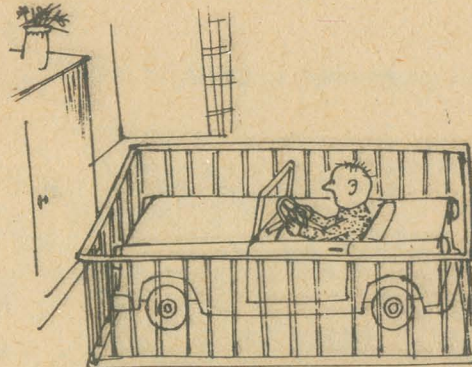
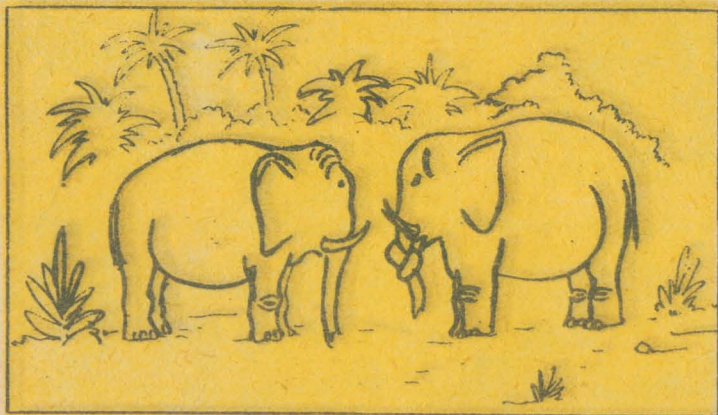
Заступник голови Сосницького райвиконкому Н. П. Котляр повідомив редакції, що таке становище мало місце, бо баня не була забезпечена паливом. Нині завезено вугілля і баня працює регулярно.

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

Малюнки з журналів: «ОЙЛЕНШПІГЕЛЬ» — Берлін, «РОГАЧ» — Братіслава, «СВЕТ СОЦІАЛІЗМУ» — Прага, «ЛУДАШ МАТІ» — Будапешт, «КАРУЗЕЛЯ» — Лодзь, «СТИРШЕЛ» — Софія.

Без слів.

Вундеркінд.

Отсканировал reduktor
для rutracker.org

Без слів.

— Ну, а якщо ваш чоловік почне сміятися, то покажіть йому рахунок.

Без слів.

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: В. БОЙКО, А. ВАСИЛЕНКО, С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-15, 41-89-17.

Для телеграм: Київ Перець.

Адрес редакции: 252047, Киев-47, ул. Петра Нестерова, 4.

Журнал «Перець» № 22 (1136)
(на українському мові)
Видавництво «Радянська Україна».

Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 18.10.82. Підписано до друку 02.11.82. БФ 48832. Формат видання 70×108/8. Офсетний друк. Умовн.-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,1. Тираж 2.570.000. Зам. 04850.

© Журнал «Перець», 1982 р.

Рукописи не повертаються.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47. Брест-Литовський проспект, 94.

Ордена Леніна комбінат печаті видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47. Брест-Литовський проспект, 94.

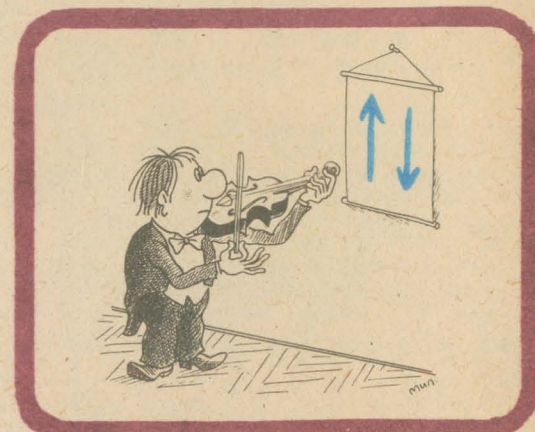
Текст набрано із застосуванням вітчизняного фотонабірного комплексу «Каскад»

Мал. Ю. СЕВЕРИНА

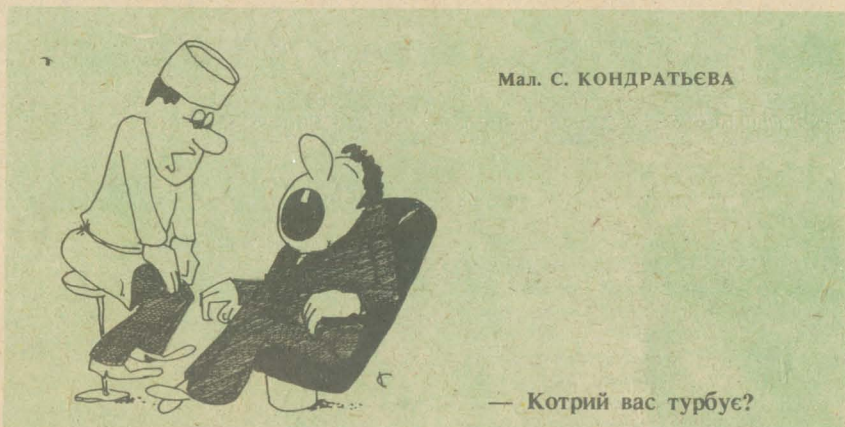
— Мій також після прогулянок почав на руки проситися.

Мал. В. МИЛЕЙКА

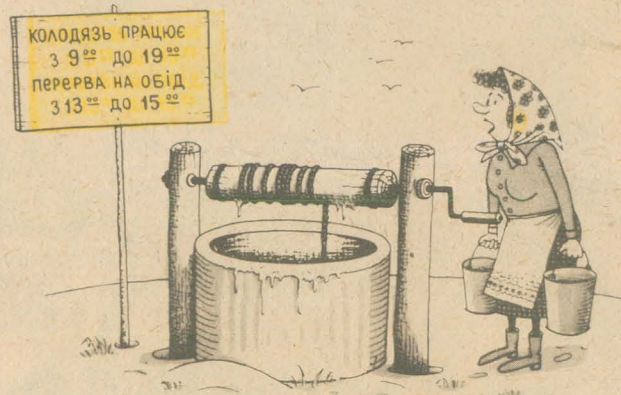
Без слів.

Мал. С. КОНДРАТЬЄВА

— Котрий вас турбує?

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

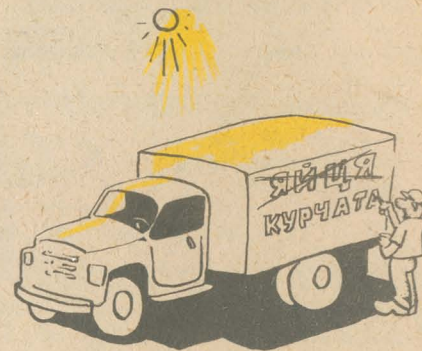
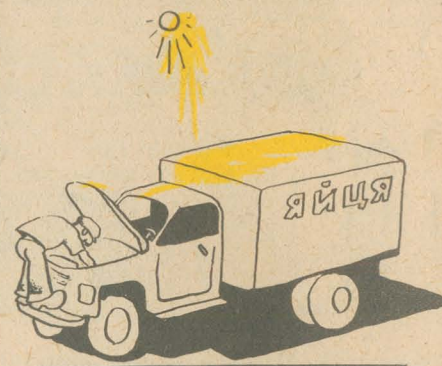
Без слів.

Мал. В. ЧМИРЬОВА

Колискова.

Мал. І. ЛОПАТИНА

Без слів.

Мал. Т. ЮНАКА

Без слів.

Мал. І. ЛОПАТИНА

Без слів.